

ילדות ברמות כמו שאני זוכרת... / ליאת עמיחי

יום רביעי היה היום השווה ביותר במושב, יום יחיד בו הצרכניה היתה פתוחה אחר הצהריים, ואנחנו, כל ילדי המושב היינו מגיעים בהמונינו לשחק "חיי שרה" ועל הדרך לקנות איזה ארטיק בשני שקלים וארבעים אגורות... או קרטיב בעשרים ושבע אגורות.

ואם כבר בצרכניה עסקינן - בל נשכח את ארון הלחם הלבן שעמד מחוץ לדלת, בו כל בוקר היו מאוכסנים כיכרות טריים וכל מי שבאחד כזה חשק, פשוט היה רושם את שמו על דף חלק אליו קשור עיפרון - ולוקח.

ללא מצלמות אבטחה, ללא חשד כלשהו במישהו, בביטחון ובאמון מלא (או שכך לפחות אני זוכרת את זה בתור ילדה)

אין ספק שהצרכניה של אלי היתה מרכז העניינים ומקום המפגש היחיד כשברקע תמיד היו נשמעות צעקות ה"בתע לבתע" - (איך כותבים את זה? ואולי גם סוף סוף מישהו יוכל לספר לי מה הפירוש של צמד המילים הזה?) של יגאל, שותפו של אלי...

ימי שישי בערב גם הם היו חברתיים משהו, כשכל כיתה אימצה לעצמה מיקלט שישמש לה מועדון כיתה, שם היינו עושים מסיבות שישי, משחקים כמו 5 דקות גן עדן, ריקודי סלואו, משחקי חברה של אמת או חובה, מי אוהב את מי וכו' - והכל כמובן במילים, פנים אל פנים בתקשורת בינאישית מדהימה בלי אף מסך בשום גודל...

מועד המסיבה הועבר כשכל ילד קיבל רשימה של כמה חברים שעליו להתקשר להודיע להם (בחיוג איטי ואיטי וארוך ארוך).

מבית ספר היינו יורדים הביתה ברגל דרך ההר, וגם ללונה גל צעדנו ברגל דרך הוואדי בקייץ כולנו דאגנו למלא את הבריקה של כפר הנופש בתדירות יומיומית, גם לשם כמובן ירדנו (לרוב) ברגל דרך הכביש או דרך אושר"ה למי שרצה לקצר...

מוקד עליה לרגל היה בית גרעין עודד (היום הבית של משפחת סביר) אליו אהבנו להגיע ולשרוף על כורסאות בלויות עם דמויות שהפכו לחלק בלתי נפרד מילדותינו - רגב חרל"פ, לירית, עומר בורוגוב, לביא זמיר ועוד ועוד...

ואם הזכרתי נוער - אי אפשר שלא להזכיר את מנהיג הנוער מאז ועד ממש לא מזמן (טוב היו הפסקות) - גדי אזולאי הנפלא, שתמיד תמיד היה שם, ארגן, סידר, דאג לכל אחד באופן אישי, עלה על כל אוטובוס בכל טיול, והיה נגיש וזמין לכל חניך ומדריך כאחד!

עוד דמויות בולטות בילדותינו היו נורית פונדק שהעבירה לבנות המושב חוגי מחול, שוש דור שלימדה אותנו לרקוד ריקודי עם, תרצה רייקין (זכרונה לברכה) ביחד עם נורית שהיו מכינות אותנו לקראת חגים במופעים, הצגות וריקודים... הגננות שלנו - חיה מושי, יעל מזור, נורית צור...

חגיגות שבועות למעלה מעל המושב עם עגלה מערבלת ממנה נזרק קש מלא מלא בסוכריות אותן היינו רצים לאסוף...

כמויות הטרקטורונים עליהם היינו נוסעים ברחבי המושב ומסביב לו, בהרים, ובשבילים המובילים ליישובים אחרים...

מסיבות בר מצווה משותפות בכל תחילת קייץ, בהן כל שכבה הכינה מופע מקסים להורים, למושב ולמשפחות מרחבי הארץ. לפני המופע כל ילד אירח את משפחתו בביתו, כל משפחה והחגיגה הפרטית שלה, ומשם כינוס של כולם על הדשא המרכזי (כן, אותו דשא של היום) למופע משותף.

וממש לפני שסיימתי את שנות ילדותי - חגיגות ה-25, ממש לפני חצי יובל בה התגייס כל המושב, ילדים והורים לתקופה ארוכה של חזרות יומיומיות, צילומים, הקלטות והמון חוויות משותפות, תקופה נפלאה, מגבשת וכייפית, בסופה עלה מופע מרשים לכל הדיעות, איכותי, מצחיק, מהנה ומרגש (: